

ת"פ 62844/02/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד כאמלה נקלה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 62844-02-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' נקלה(אסיר)
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה פרנקל (שיפמן) ליאורה

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

כאמלה נקלה

הנאשמת

הכרעת דין

אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק מעבירה של כניסה לישראל שלא כדין באישומים הראשון, החמישי והששי, ומרשיעה את הנאשמת בעבירת גניבה באישומים השני, השלישי, הרביעי, החמישי והששי.

אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובעבירה של התחזות כאדם אחר במטרה להונות על פי עובדות האישום הראשון.

כתב האישום:

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום האוחז ששה אישומים והמייחס לנאשמת על פי עובדות האישום הראשון עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952, עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), עבירה של התחזות כאדם אחר במטרה להונות, עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק, ובאופן שביום 24.2.16, בשעה 10:22 או בסמוך לכך, בשוק העירוני ברמלה, שהתה הנאשמת, שהינה תושבת האזור בישראל, וזאת מבלי שהיה בידה היתרי שהיה ו/או תעסוקה כדין.

נטען כי בנסיבות המתוארות פנה השוטר שניידר יוסף לנאשמת, בקש ממנה להזדהות. הנאשמת סרבה להזדהות ונסתה להמלט מהמקום. השוטר אחז בידה והובילה לנקודת משטרה (להלן: "הנקודה").

נטען כי בנקודה התבקשה הנאשמת לשוב ולהזדהות, והשיבה ששמה עפאף, והצביעה על תעודת זהות (להלן:

"התעודה" אשר נמצאה בארנקה על שם עפאף כאלותי ת.ז. 0807867700, ומשנתגלה שהתמונה בתעודה אינה דומה לנאשמת, הוציאה האחרונה כיסוי ראש מתיקה, שמה אותו על ראשה ואמרה "תסתכלו שוב ותראו שאני דומה".

האישום השני מייחס לנאשמת עבירה של גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ובאופן שבמועד האמור באישום הראשון ובאותן נסיבות, בסמוך לשעה 08:30, הגיעה גב' נלי שחר (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כשבתיקה טלפון נייד מסוג HTC בצבע לבן. מיד ובסמוך ניגשה הנאשמת למתלוננת, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הטלפון.

באישום השלישי מיוחסת לנאשמת עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ובאופן שבמועד האמור באישום הראשון ובאותן נסיבות, בסמוך לשעה 09:00 הגיעה הגב' רימי לוי (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כשבתיקה טלפון נייד מסוג "סמסונג". נטען כי מיד ובסמוך ובנסיבות המתוארות הנאשמת ניגשה למתלוננת, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הטלפון.

באישום הרביעי מיוחסת לנאשמת עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ובאופן שבמועד האמור באישום הראשון ובנסיבות המתוארות, בסמוך לשעה 11:00 הגיעה הגב' סנדו גני (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כשבתיקה טלפון "סמסונג" בצבע לבן. מיד ובסמוך ובנסיבות המתוארות ניגשה הנאשמת למתלוננת, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הטלפון.

האישום החמישי מייחס לנאשמת עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק ועבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, ובאופן שביום 17.2.16 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, בשוק העירוני ברמלה, שהתה הנאשמת שהינה תושבת האזור, בישראל, מבלי שהיה בידה היתרי שהייה או תעסוקה כדין.

במועד הנ"ל הגיעה גב' לוסקי (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה, כשבתיקה ארנק בצבע אדום (להלן: "הארנק") שהכיל שתי תעודות זהות, שני כרטיסי קופת חולים, 200 ₪ ושתי תמונות.

מיד ובסמוך ניגשה הנאשמת למתלוננת, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הארנק.

האישום הששי מייחס לנאשמת עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק, ועבירה של כניסה לישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, ובאופן שביום 29.7.15, בשעה 13:28 או בסמוך לכך, בשוק העירוני ברמלה, שהתה הנאשמת שהינה תושבת אזור בישראל מבלי שהיה בידה היתרי שהייה או היתרי תעסוקה.

במועד הנ"ל הגיעה הגב' ורדה בר-נביא (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כשבתיקה שני ארנקים (להלן: "הארנקים") שהכילו 535 ₪, כרטיס אשראי, תעודת זהות וכרטיס קופת חולים.

מיד ובסמוך ובנסיבות האמורות, ניגשה הנאשמת למתלוננת, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הארנקים.

מענה הנאשמת:

בישיבת יום 14.11.16 הנאשמת השיבה לכתב האישום.

הנאשמת כפרה במיוחס לה באישומים הראשון, השני, השלישי, הרביעי והששי והודתה במיוחס לה באישום החמישי.

במועד הנ"ל בא כח המאשימה הצהיר כי הוראת החיקוק שעניינה עבירת גניבה המיוחסת לנאשמת באישום הראשון, נמחקה מהוראות החיקוק בעובדות האישום הראשון (עמ' 11 לפרוטוקול).

פתח-דבר:

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התחזות כאדם אחר במטרה להונות וגניבה.

מצאתי במקרה הנדון לחלק את הכרעת הדין באופן שאתייחס לכל עבירה בנפרד, ראשית אדון בעבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל המיוחסת לנאשמת, ובהמשך בעבירות הנוספות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזות כאדם אחר במטרה להונות, ועבירות הגניבה.

האם התביעה הוכיחה כי הנאשמת שהתה בישראל שלא כדין?

הנאשמת נעצרה בתחומי מדינת ישראל, בשוק ברמלה ביום 24.2.16.

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה של כניסה לישראל שלא כדין במועדים 24.2.16, 17.2.16 ו- 29.7.15.

בשוק ברמלה מוצבות מצלמות אשר מתעדות את הנעשה בשוק.

השוטר יוסף שניידר משמש כמש"ק במרכז העיר ברמלה ומדבריו עלה כדלקמן: "יש לי בנקודה את המצלמות של כל השוק... יש לי מסך גדול עם 13 מצלמות..." (עמ' 42 שורות 21 - 22).

מדברי העד עלה כי הוא צפה בסרטונים שתועדו במצלמות, וצפה בעבירות שבוצעו בשוק, עבירות גניבה.

השוטר זיהה בסרטון את החשודה במספר ארועי גניבה, מבלי לדעת מי היא.

לדבריו ובלשונו, כל גניבה בשוק הוא מתייק ושם בצד כי המצלמות שומרות שבועיים, כדי שזה לא יאבד. כל גניבה שהוא יודע שהגישו תלונה הוא שם אותה בצד, והאשה מוכרת לו מגניבות קודמות. הוא מכיר אותה בתור 'הגנבת' אבל לא ידע מי היא כי היא היתה מצולמת אצלו במספר ארועים לפני כן (עמ' 43).

כאמור ביום 24.2.16 נעצרה הנאשמת בשוק ברמלה.

את העובדה שהנאשמת נכנסה ושהתה בישראל במועדים הנוספים המיוחסים לה בכתב האישום, ניתן ללמוד מהתעוד בסרטונים. הארועים נשוא האישום החמישי והששי מתועדים בסרטונים שהוגשו כראיות.

משמע, המאשימה הוכיחה את העובדה שהנאשמת שהתה בישראל במועדים הנקובים בעובדות כתב האישום.

המאשימה הציגה כראיות את המוצגים ת/13 ו-ת/14, תעודות עובדי ציבור, מהן עולה כי במועדים המיוחסים לנאשמת בכתב האישום לא החזיקה הנאשמת באישור כניסה לישראל מכל סוג שהוא.

זאת ועוד, הנאשמת הודתה כי שהתה בישראל שלא כדין ביום 17.2.16, במענה לכתב האישום בעובדות המיוחסות לה באישום החמישי, המייחס לה, בין השאר, עבירה של כניסה לישראל שלא כדין. המסקנה המתבקשת מהאמור לעיל היא שהנאשמת שהתה בישראל שלא כדין.

דא עקא, באמרתה במשטרה, המוצג ת/11, טענה "אני בת 57 נכנסת לישראל בלי אישורים - יש החלטה כי מי שהוא מעל גיל 50 נכנס לישראל בלי אישורים" (גליון 3 שורה 75, גליון 4 שורות 89-90). כמו כן במסגרת עדותה כעדת הגנה, כפרה הנאשמת בכך שהיא נכנסה לישראל שלא כדין וטענה כי מפאת גילה לא חל עליה איסור כניסה לישראל.

משמע, מדבריה עלה כי לכאורה הודתה בעובדה שאינה מהווה עבירה בנסיבותיה שלה בשל גילה.

במהלך הסיכומים ההגנה הציגה כראיה את המוצג שסומן כ- 2/נ, שעניינו תאום הפעולות בשטחים, ענף אג"ם, קובץ פקודות קבע מחודש נובמבר 2015, פקודת מתפ"ש - סטאטוס הרשאות לכניסת פלסטינים לישראל ליציאתם לחו"ל ולמעבר בין איו"ש לבין רצועת עזה המתייחס לחודש נובמבר 2015, לכאורה המסמך מתייחס לתקופה בה ארעו הארועים נשוא האישומים למעט האישום השישי, המתייחס למועד מוקדם יותר.

המסמך עניינו פירוט סטאטוס ההרשאות באיו"ש, פעילות המעברים באיו"ש.

תחת ראש פרק "תנועת אוכלוסיות בישראל" נרשם כדלקמן: "אישור כניסה פלס' לישראל ללא צורך בהיתר לגברים מגיל 55 ומעלה ונשים מגיל 50 ומעלה - בהיעדר מניעה בטחונית".

בא כח הנאשמת טען כי לאור פקודת מתפ"ש הנאשמת, שהינה ילידת 1958, היתה רשאית להיכנס לישראל, ומשכך, יש לזכותה מעבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

באשר לאופן בו מיושמת הפקודה, וכיצד מתאפשרת בפועל כניסת פלס' לישראל בהגיעה למחסום, בא כח הנאשמת הבהיר כי בעת שמגיעה הנאשמת למחסום היא נבדקת באמצעות תעודת הזהות שלה ובאמצעות התמונה שלה, מול המסוף.

לציון כי לאחר שהנאשמת כפרה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, במהלך עדותה בבית המשפט ועובר לסיכומי ב"כ הצדדים, עתרה המאשימה לאפשר למאשימה להגיש ראיות הזמה בסוגיה זו. ההגנה התנגדה. חרף ההתנגדות נעתרתי לבקשתה. סברתי כי יש מקום לאפשר למאשימה להזים הטענה (ראו החלטתי מיום 6.9.17, עמ' 86 - 87).

דא עקא, בישיבת יום 2.10.17 הצהירה בא כח המאשימה שלא עלה בידה לאתר את הגורמים שבידם האפשרות

להבהיר הסוגיה, משכך, ועל מנת שלא לדחות את הדיון, חזרה בה מבקשתה לזמן עד הזמה.

ב"כ המאשימה בסיכומיה טענה כי לנאשמת אין היתר כניסה לישראל והדבר עולה מתעודות עובד הציבור. טענה כי הנאשמת לא טענה במענה לכתב האישום את הטענה שנטענה במהלך הדיון ובסיכומים, קרי, שבשל גילה לא עברה עבירה.

טענה כי אין הדעת סובלת שהנאשמת לדבריה נכנסת לישראל באופן שהיא מגיעה למחסום, מוסרת בעל פה את מספר תעודת הזהות שלה לחיילים, או את גילה, מבלי להציג תעודות ומבלי להציג מסמכים, והעומדים במחסום מקבלים את דבריה ומתירים לה להיכנס לישראל.

הפנתה ב"כ המאשימה לסעיף 1 בפקודת מתפ"ש, טענה כי מהסעיף נלמד כי ניתן להנפיק אישור ללא צורך בהיתר בהעדר מניעה ביטחונית.

משכך עתרה להסיק מהאמור, שנדרשת בדיקה לגבי קיומה של מניעה ביטחונית, או העדר מניעה ביטחונית, וטענה כי זו לא מתבצעת בעל פה על סמך דברים שאומרת הנאשמת לחיילים במקום, במחסום.

מנגד ב"כ הנאשמת כאמור, הפנה לפקודה, טען כי הנאשמת עומדת בנוהל שמאפשר כניסה לישראל ללא היתר בשל גילה.

טען כי המאשימה אינה יכולה לסתור את האופן בו מתנהלים בהתאם לפקודה, ללא עד.

שקלתי טיעוני הצדדים.

נטל הראיה מוטל על התביעה להוכיח את המיוחס לנאשמת בכתב האישום.

עיון בפקודת המתפ"ש לא מלמד כיצד מתבצעת הבדיקה לגבי תנועת אוכלוסיות בישראל של נשים מעל גיל 50. כמו כן לא עולה מהפקודה אם יש צורך לתאם מראש כניסה של אישה מעל גיל 50 עם הרשויות.

לדוגמה, בפקודה הנ"ל (עמ' 8), תחת הכותרת "יציאת פלסטינים לחו"ל דרך גשר אלנבי" נרשם בסעיף ב' "מאושר, כאשר ככלל: 1) היציאה לחו"ל דרך גשר אלנבי מאושרת ולא מחוייבת תיאום מראש".

תיאום הפעולות בשטחים הינו קובץ פקודות קבע, שנועד לתאם פעולות בשטחים שהיציאה והכניסה אליהם טעונה היתר מידי המת"ק.

ההיתרים, או אי מתן היתרי כניסה לישראל, הינם תוצר של המצב המדיני הביטחוני, והתאמתו למבקש.

אין עסקינן בזכות קנויה של תושב פלסטינאי להכנס לישראל ללא עמידה בתנאים הנדרשים ובבדיקות הנדרשות. על המבקש להכנס לישראל לעמוד בבדיקות המנהליות ולעבור את כל הפרוצדורות הנדרשות.

גם נאשם אשר מוזמן לדין בבית משפט, על ידי בית המשפט, פונה למת"ק עם ההזמנה ורק לאחר שעניינו נבדק מול הגורמים הרלוונטיים, הוא מקבל אישור כניסה לדין אליו הוזמן, או לא.

המסמך שהוגש על ידי ההגנה עניינו פקודות קבע, ומתייחס לתנועת האוכלוסיות בישראל למטרות שונות, מעיון בו נלמד כי יש קריטריונים שונים בנושאים שונים ולמטרות כניסה שונות.

הדעת נותנת כי גם במקרה של אישור כניסה ללא צורך בהיתר, בשל גיל, יש לעבור פרוצדורה, פרוצדורה שאינה כפי שמסרה הנאשמת בעדותה, קרי, הגעה למחסום, מסירת מספר תעודת זהות וגיל בע"פ, ללא בדיקת תעודה, ודי בהתבוננות בה, כדי לאפשר את כניסתה (ראו גרסתה בעמ' 81 סיפא).

יתר על כן, אם ההליך היה כה פשוט, מדוע החזיקה הנאשמת בתעודה על שמה של אחרת אותה רכשה לדבריה בתמורה לאלף ₪. הנאשמת נשאלה באשר לשימוש בתעודה הכחולה על שם עפעף שנמצאה בכליה, ומסרה כדלקמן: "רק בשביל לעבור במחסום, אבל אני זקנה ומבוגרת לא מחפשים עלי..". (ראו ת/1 גליון 3 שורה 47, שורה 51). בהמשך (שורה 53) מסרה: "אני מראה אותה מרחוק, זה לא המחסום של היום, השתמשתי בה בראס אל עמוד שער שכם".

עיון בפסיקה מעלה כי בתי משפט דנו בטענה לפיה לא נדרש היתר כניסה בשל גיל, ומצאו לקבלה.

במ"ת (ק"ג) 23533-08-17 **מדינת ישראל נ' פדל אעמר** (14.8.17), כנגד הנאשם שם הוגש כתב אישום בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. בא כוחו טען כי יש להורות על מחיקת כתב האישום וזאת לנוכח גילו וההוראה בפקודת המתפ"ש.

לא היתה מחלוקת שהמשיב היה בן 55 במועד הכניסה לישראל.

שם ב"כ המדינה טען כי לאור קיומם של מספר מאסרים על תנאי בעניינו של המשיב הרי מדובר במי שקיימת בעניינו מניעה מלהכנס לישראל ולכן אינו נמצא תחת הכלל שפורט בפקודה ועליו להצטייד באישורי כניסה.

כבוד בית המשפט לא קיבל את הטענה וקבע כי הסעיף הינו חד משמעי ומפורט וקובע כי האישור חל "...בהעדר מניעה בטחונית".

כבוד בית המשפט קבע כי אישום פלילי אינו מהווה מניעה בטחונית, אלא יכול להוות טעם לקיומה של מניעה שכזו. משלא הוצג בפניו מסמך המצביע כי הנאשם היה מנוע בטחונית מלהכנס לישראל, קבע כבוד בית המשפט שהכלל בעניינו חל בהיותו בן 55, והוא מורשה להכנס ללא היתר, ומשכך קבע שהמשיב לא עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום והורה על ביטול כתב האישום ושחרורו.

עם זאת, עיכב את החלטת הביצוע על מנת לאפשר למדינה לשקול הגשת ערעור.

לציון כי לא מצאתי שהוגש ערעור על החלטת כבוד בית המשפט.

בת"פ 12786-04-16 (רמלה) **מדינת ישראל נ' הישאם מרמש** (17.5.16) חזרה בה התביעה מכתב האישום לאור

הטענה בדבר גילו של הנאשם.

הטענה במקרה שם היתה שגברים מעל גיל 55 לא צריכים אישור כניסה ולכן הנאשם, שהיה בן 58, לא עבר עבירה של שהייה בלתי חוקית.

משמע, אותה מאשימה אשר הגישה את כתב האישום בהליך שבפני, הגישה את כתב האישום בת"פ 12786-04-16 וחזרה בה מכתב האישום בשל אותה טענה.

כאמור לעיל, הדעת נותנת כי יש ממש בהשערת ב"כ המאשימה לפיה יש צורך בבדיקות לעניין מניעה ביטחונית, אם קיימת או לא, בטרם יתאפשר כניסת פלסטינים לישראל ללא היתר בשל גילם.

יתר על כן הדעת נותנת כי יש לעבור פרוצדורה מסויימת בטרם כניסה לישראל, גם אם הפקודה מאפשרת כניסה ללא היתר בשל גיל, פרוצדורה במהלכה נבדקים הנתונים הנדרשים.

יחד עם זאת, לא הובאו לפני ראיות כיצד מתבצעת בפועל הבדיקה, כיצד מתנהלים פלסטינים העונים על קריטריון הגיל המותר, היכן נבדק אם הפרטים שמוסרים נכונים, האם די להגיע למחסום ולהציג תעודת זהות, או שמא די באמירה מילולית של הפרטים מפי המבקש להיכנס, והעומד במחסום בודק את פני הנבדק מול הנתונים במסוף במחסום, כפי שטען ב"כ הנאשמת.

בית המשפט מכריע על פי הראיות שמונחות בפניו.

במקרה שלפני הגם שאפשרתי למאשימה להביא ראיותיה, ראיות הזמה, וסברתי שיש מקום בעתירת המאשימה להביא ראיות הזמה, בדיעבד לא הובאו הראיות.

בנסיבות בהן מדובר בהליך פלילי ומהמוצגים ת/14 ו-ת/13 לא עלה כי קיימת מניעה ביטחונית בעניינה של הנאשמת, מהמוצגים הנ"ל עלה כי לנאשמת אין היתר כניסה כדן, אולם פרטים נוספים, קרי, מניעות כלשהן, לא צוינו במסמכים. משכך, בנסיבות בהן המניעה לאישור כניסה לאישה שעברה את גיל ה-50 הוא מניעה בטחונית, ולא הוכחה מניעה כזו, ועסקינן בהליך פלילי, מצאתי כי יש לאפשר לנאשמת להנות מהספק ולזכותה מעבירת כניסה לישראל שלא כדן.

עם זאת, ולמען הסר צל צילו של ספק, החלטתי במקרה הנדון אינה מלמדת על הכלל, אין ללמוד ולהסיק ממנה כי כל תושב שטחים שעומד בקריטריון הגיל ולא קיימת מניעה ביטחונית בעניינו, יכול להכנס לישראל מבלי לעבור כל פרוצדורה, הדעת נותנת כי יש לעבור פרוצדורה כל שהיא.

עם זאת בנסיבות בהן לא הוכח בפני מהו הנוהל ליישום מדיניות גורמי הבטחון, והתביעה העלתה סברה בלבד לעניין יישום הנוהל, ועסקינן בהליך פלילי, מצאתי, במקרה הנדון להורות על זיכוייה של הנאשמת מעבירה של כניסה לישראל שלא כדן מחמת הספק.

לאור האמור לעיל, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק מעבירה של כניסה לישראל שלא כדין המיוחסת לה באישום הראשון, החמישי והשישי.

האם התביעה הוכיחה שהנאשמת עברה עבירות של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו והתחזות לאדם אחר:

מטעם המאשימה מסר עדות השוטר יוסף שניידר.

מעדותו עלה כי שבוע עובר ליום 24.2.16, ביום רביעי, ניגשה אליו הגב' לוסקי ומסרה לו כי גנבו לה את הארנק. הוא התבונן במצלמות, לא היתה מצלמה שהיתה מכוונת לאזור בו לטענת גב' לוסקי נגנב ארנקה. משכך פנה לבעל הבסטה שגם לו מצלמות בחנות, התבונן בסרטון במצלמות הנ"ל. בשל מניעה טכנית לא עלה בידו להעתיק הסרטון, משכך צילם הסרטון באמצעות הטלפון הנייד שלו, והפנה את הגב' לוסקי להגיש תלונה. בהמשך העביר את הסרטון לחוקר, הסרטון הינו המוצג שהוגש במהלך הדיון וסומן כת/3.

לדברי העד הוא התבונן בסרטון וזיהה את החשודה, בלי לדעת מי היא.

שבוע לאחר מכן, הוא הגיע לשוק, החנה את אופנועו על אי תנועה. כמטר וחצי לאחר כניסתו לשוק, ראה מולו את האישה מהסרטון.

בתחילה הוא לא זיהה את פניה אולם ראה שהיא לבושה באותם בגדים שהיתה לבושה שבוע לפני כן, כפי שתועדה בסרטון, ובלשונו: "זה ממש בלט, זה היה ממש מדהים. אני מרים את הראש, רואה אותם פנים" (עמ' 43, שורות 16-17), בהמשך בחקירתו הנגדית הבהיר "במצלמות של השוק רואים בבירור את הפנים שלה" (עמ' 49 שורה 5).

לדבריו פנה אל הגב' הנ"ל וביקש ממנה שתציג תעודת זהות, היא החלה להתחמק והתחילה לברוח, הוא תפס בידיה ואמר לה שהיא עצורה. הוא ניסה למשוך אותה ללא הועיל, משכך כבל אותה ביד אחת והוביל אותה לנקודה, כאשר כל אותה עת התיק של החשודה היה בידיה.

העד מסר כי הוא השגיח על התיק מאחר ומאירועים נוספים הוא יודע שהגנבים בדרך כלל זורקים את שלל הגניבה (עמ' 43).

מסר כי כשהם הגיעו לנקודה, הוא הכניס את החשודה למשרדו וביקש סיוע והגיע שוטר, דהאש קטימה.

החשודה מסרה שאינה דוברת עברית והשוטר דיבר איתה בערבית.

החשודה הציגה בפניהם תעודת זהות. שאלו אותה לשמה והיא הציגה את תעודת הזהות ואמרה זאת אני.

מסר כי הוא הסתכל בתמונה בתעודת הזהות, והתמונה לא היתה דומה כלל לחשודה. החשודה לקחה כיסוי, כיסתה את פניה ושאלה אם עכשיו היא דומה, והשוטר השיב לה שעדיין לא (עמ' 43).

תעודת הזהות שהציגה החשודה הינה מוצג ת/4.

העד מסר כי ביום שנתפסה הנאשמת היא היתה לבושה באותם בגדים שהיתה לבושה במהלך הארוע שהיתה מעורבת

הגב' לוצקי, כפי שעולה ממוצג ת/7 (עמ' 45).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב כי הוא הבחין בנאשמת בעת שהוא נכנס לשוק, הוא ראה אישה שעונה לתיאור שהוא ראה שבוע קודם לכן בסרטון, טען כי הסתכל ובלשונו "כל כך הרבה על המצלמות שם" (עמ' 49, שורה 12) שהיא משכה את תשומת ליבו איך שהוא נכנס לשוק, כמטר אחרי שהוא נכנס.

טען כי ביקש ממנה להזדהות והיא הצליחה להתחמק (עמ' 49). טען כי הנאשמת מצולמת אצלו בארבעה סרטונים.

נשאל והשיב כי דיבר איתה בשפה העברית ועד לרגע שנפגש איתה בשוק לא ידע מי זו, הגם שראה אותה בסרטונים, גונבת.

מסר כי למיטב זכרונו החשודה דיברה איתו בעברית ואמרה לו שהיא הולכת, אמרה לו שהיא לא מפה והחלה ללכת, הוא נעמד מולה וניסה לדבר איתה והיא ניסתה לברוח, בשלב הני"ל, הוא תפס לה את היד ואמר לה שהיא עצורה ושתבוא למשרד (עמ' 50 רישא).

העד לא זכר לומר אם הוא היה עם מדים, טען כי אפשרי שכן.

טען כי לא האשים את החשודה בעבירה של התנגדות למעצר, ולא בעבירה של ניסיון לבריחה.

במקרה הנדון לא זכר אם היה עם מדים, אך בוודאי לטעמו החשודה התנהלה באופן המהווה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שנתנה שם של מישהו אחר, וניסתה להכשיל השוטרים, וטענה שהיא בכלל לא מהמקום. מסר כי טענה שאינה דוברת עברית ולכן העד זימן שוטר דובר ערבית.

גם כאשר הגיע שוטר דובר ערבית, הציגה תעודת זהות של מישהי אחרת ושמה כיסוי על ראשה ואמרה שעכשיו היא דומה לאחרת שתמונתה מצויה בתעודת הזהות.

רק בתחנה הוא ידע את שמה (עמ' 50 שורות 11-15).

נשאל אם בעת שביקש מהנאשמת תעודת זהות בעברית, היא הוציאה את תעודת הזהות, השיב, שהיא ניסתה לברוח.

נאמר לעד שאפשרי שלא הבינה את דבריו, השיב השוטר שאפשרי. יחד עם זאת מסר כי ביקש סיוע והגיע שוטר, דהאש קטימה, שהוא דרוזי ושפתו ערבית, והשוטר תשאל את החשודה לגבי שמה בלבד ולא תושאלה לגבי פרטים אחרים (עמ' 50 שורה 22), תחקור ראשוני בלבד, והיא מסרה שמות של אחרים. הזדהות בשם של מישהו אחר והתעקשה שתעודת הזהות שהיא הציגה, היא תעודת זהות שלה, והיא המצולמת בתעודת הזהות (עמ' 50).

הנאשמת נלקחה בסיוע של השוטר דובר הערבית לתחנה, הואיל והעד רוכב על קטנוע ולא יכול היה להוביל את החשודה לתחנה.

בשטח הוא הודיע לה שהיא עצורה וכבל את ידה ואת ידה השניה הוא כבל במשרד.

העד נשאל והשיב שהוא לא מסר לנאשמת את זכויותיה להיוועץ, הוא אמר לה שהיא עצורה ושאל אותה לשמה. הוא גם לא אמר לה שזכותה לא להפליל את עצמה (עמ' 51).

נשאל והשיב שלמרות שהיא אמרה שאיננה דוברת עברית, היא אמרה בשפה העברית שיש לה תעודת זהות בארנק.

נשאל, השיב ומסר כי לא נערך חיפוש על הנאשמת בשטח, נערך חיפוש בתיק שלה, בתיקה נמצאו ארבעה מכשירי טלפון. טלפון אחד מסוג נוט היה פתוח ונעול בסיסמה. הנאשמת מסרה כי את הפלאפונים, שניים מהם, מצאה על גבי בסטה ואחד מהם שלה.

בהמשך נמצא מכשיר נוסף בתוך הבטנה של התיק, שלא עלה בידי הנאשמת ליתן הסבר אודותיו (עמ' 51).

השוטר קטימה דהאש אף הוא מסר עדות, ובמסגרת עדותו טען כי הוא פגש בנאשמת בנקודת המשטרה של שניידר, בשוק (עמ' 24 שורה 22), מסר ובלשונו "היא בהתחלה לא שיתפה פעולה, לא רצתה להודות, מה זה להודות, להזדהות" (עמ' 24 שורה 2).

לפי הטאבלט המשטרתי הוא זיהה שתעודת הזהות איננה שלה (עמ' 24 שורה 3).

בחקירתו הנגדית מסר כי הוא אינו זוכר ממי הוא קיבל את תעודת הזהות של הנאשמת, מסר כי הוא ביקש ממנה תעודת זהות, ובלשונו "לא, מה זה בקשתי ממנה, לקחתי ממנה תעודת זהות, משניידר, ממי שהיה שם" (עמ' 25 שורות 6 - 14).

עוד מסר כי הוא ראה את הסרטונים בהם הנאשמת לכאורה בצעה עבירות, הכניסה את ידיה לתיקם של אחרים. כמו כן הוא תרגם את החקירה (עמ' 26).

באשר לגרסת הנאשמת, הנאשמת טענה בעדותה בבית המשפט כי היא עברה בשוק לקנות פריט לבוש והבחינה בשקית שהיה בה טלפון ולקחה את השקית על מנת לשאול של מי זה, בשלב הנ"ל הגיע שוטר ותפס אותה מאחור. השוטר אמר לה שמכיר אותה מלפני 3-4 שנים ואמר לה ששמה עפעף מיפו.

הנאשמת אמרה לשוטר שהיא לא עפעף והיא לא מיפו והשוטר בעט בה, נתן לה מכות, סחב אותה ונתן לה מכות ברגל, בצד ימין, וכן משך לה את המטפחת מהראש (עמ' 61).

טענה כי היא לא סרבה לשתף פעולה עם השוטר ולא ניסתה להכשילו ולא התחזתה לאחר.

השוטר תפס אותה בכתף, משך אותה למשטרה, סחב אותה.

טענה כי לא היתה לה תעודת זהות בכלל (עמ' 61).

טענה ובלשונה, כי נהיה לה כחול באזור הירך, סמוך לעכוז וגם סמוך לברך, והיא צולמה בתחנת המשטרה (עמ' 63).

טענה כי היא עברה במחסום עם צילום תעודת הזהות שלה. כשהשוטר שניידר תפס אותה לא היתה לה תעודת זהות, היה לה צילום של תעודת הזהות (עמ' 64).

כשנשאלה מהיכן תעודת הזהות שנתפסה, השיבה שלא לשאלה שנשאלה, השיבה שהשוטר שניידר תפס אותה, הוא

אמר לה אני מכיר אותך מלפני ארבע, חמש שנים.

העדה לא ידעה מהיכן השוטר הביא את תעודת הזהות של עפעף, לטענתה הוא הראה לה את תעודת הזהות כשהוא לקח אותה לתחנת המשטרה ברמלה (עמ' 64).

נשאלה באיזה שם היא הציגה את עצמה, השיבה שקוראים לה כמאלה ג'בר חסן אלנקלה, והיא מוכרת בציבור בשם מג'דה. טענה כי בתחילה מסרה את השם מג'דה, ובתחנה מסרה את השם שכתוב בתעודת הזהות שלה שזה כמאלה.

טענה כי את תעודת הזהות הזו היא הציגה בבוקר במחסום, אולם כשהשוטר שניידר תפס אותה, הצילום לא היה ברשותה (עמ' 64). הצילום היה לדבריה בין חפציה, בין החפצים שהשוטר השליך, השוטר השליך את כל תכולת התיק (עמ' 65).

עת שאלתי את הנאשמת אם השוטר תפס אותה בתוך השוק, היכה אותה, לקח את תיקה והפך את תכולתו על הרצפה בשוק, השיבה: "כשסחב אותי מתחילת הכניסה של השוק, נפלו כל הדברים שלי על הרצפה" (עמ' 65). בהמשך, טענה כי השוטר לא זרק את הדברים שלה על הרצפה, טענה כי הוא סחב אותה והם נפלו, בהמשך טענה כי השוטר, ומי שהיה איתו, הרימו את הדברים (עמ' 65).

טענה כי תעודת הזהות היתה מקופלת עם מסמכים נוספים אותם היא לא מצאה.

היא ראתה שהיה עם השוטר עוד מישהו שהרים את הדברים מהרצפה, לא שוטר, השוטר היה לבד, גברים שעמדו במקום הגיעו והרימו את הדברים והחזירו לתיק. חלק מהדברים שהרימו אותם הגברים, הם החזירו לתיקה, עם זאת היו מסמכים שהיא לא ראתה אותם ולא נמצאים בתיק (עמ' 65).

דבקה בגרסתה לפיה השוטר אמר לה שהיא עפאף והוא מכיר אותה מזמן (עמ' 66).

נאמר לעדה שהשוטר שניידר מסר כי היתה ברשותה תעודת זהות על שם של עפאף כאלותי, השיבה העדה שהשוטר שאל אותה אם יש לה תעודת זהות והיא השיבה בשלילה והוא, השוטר, אמר לה שיש תעודת זהות שלה (עמ' 81).

נאמר לעדה שבחקירתה היא מסרה שעם תעודת זהות של עפאף היא עברה את המחסום, ושילמה עבורה אלף ₪. העדה שללה את הדברים ושללה את העובדה שהשתמשה בתעודה על מנת לעבור את המחסום, והראתה אותה מרחוק לחיילים. טענה כי היא איננה זוכרת שאמרה במשטרה שהיא קנתה את התעודה תמורת אלף ₪ ו/או כי מוכרים תעודות באלף ₪ או חמש מאות ₪ (עמ' 82).

באמרתה במשטרה המוצג ת/11, לאחר שהתייעצה עם עו"ד זינאתי, אישרה הנאשמת כי השוטר ביקש ממנה תעודת זהות והיא אמרה שאין לה (גליון 2 שורות 29-30). טענה כי שמה הוא כמאלה ג'אבר נאילה אולם לשוטר היא אמרה ששמה מג'דה כי כך היא מוכרת (גליון 2 שורות 35-36).

טענה כי אינה יודעת מאומה אודות תעודת הזהות והיא לראשונה רואה את תעודת הזהות.

טענה כי תעודת הזהות לא נתפסה בחזקתה ולא בארנקה למרות שהשוטר טען כך (גליון 3).

כפרה בכך שהיא כיסתה את ראשה בכיסוי לבן ואמרה שהיא דומה לדמות הנצפית בתמונה בתעודת הזהות שהציגה.

כפרה בכך שסרבה לתת לשוטר את תיקה וכפרה בכך שהיא אמרה לשוטר ששמה עפאף.

באמרתה הנוספת המוצגת/1, שנמסרה גם היא לאחר שהנאשמת נועצה עם עו"ד זינאתי בטרם החקירה, והחקירה תורגמה ע"י השוטר קטימה דהאיש, טענה שהיא לא השתמשה בתעודת הזהות הכחולה שנתפסה ברשותה (גליון 2 שורה 15).

טענה כי את תעודת הזהות קנתה באלף ל"מ ממישהי שנפטרה והיא איננה מכירה את האשה שתמונתה נמצאת בתעודה ששמה עפאף קהלותי (גליון 3 שורות 47-50), וציינה כי השתמשה בתעודת הזהות על שם עפאף על מנת לעבור במחסומים, היא היתה מציגה את התעודה מרחוק. כשנאמר לנאשמת שבעלת תעודת הזהות אומרת שנגנבה לה התעודה מהתיק בדרך שהיא גונבת, טענה שרכשה את התעודה מזמן (גליון 3 שורות 65 - 66).

המסגרת הנורמטיבית וההלכה הפסוקה:

עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו מעוגנת בסעיף 275 לחוק העונשין.

הסעיף מורה:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק, או להכשילו בכך...".

בהלכה הפסוקה נקבע באשר ליסוד הפיזי: **"העושה מעשה". מעשה מכל סוג שהוא** (ראו כב' השופט קדמי "על הדין בפלילים" חוק העונשין, חלק שלישי, עמ' 1657).

באשר לנסיבות, מדובר על שוטר כשהוא ממלא תפקיד כחוק, תפקיד שהוא במסגרת משימתו המשטרית **"כל אימת שהוא עושה שימוש בסמכויותיו כשוטר, ואפילו עושה הוא זאת בשעה שאיננו במשמרת שברגע ששוטר מחליט לעשות שימוש בסמכויותיו כשוטר - הריהו בתפקיד בכל הקשור לעבירות האמורות"** (ראה שם עמ' 1648).

באשר ליסוד הנפשי, העבירה הינה עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית הדורשת כוונה **"בא היסוד הנפשי על סיפוקו בשניים אלה: ראשית - ב"מודעות" כלפי "טיב המעשה" והתקיימות ה"נסיבות"; ושנית - בנוסף לכך - בעשיית המעשה מתוך "מטרה" או "שאיפה" להפריע (דווקא) לשוטר או להכשילו דווקא במילוי תפקידו (ראה שם עמ' 1658). למושג "להכשיל" או "להפריע" יש משמעות רחבה בפסיקה, בריחה משוטר המבקש לעצור כדין את הבורח, מסירת שם כוזב לשוטר, סירב להתלוות לשוטר, כל אלה ניתן להכניסם תחת הכותרת להכשיל או להפריע"** (ראו שם עמ' 1659).

סעיף 441 לחוק העונשין, עניינו התחזות כאדם אחר.

הסעיף מורה:

"המתייצג בכזב כאדם אחר, חי או מת בכוונה להונות דינו...."

היסוד העובדתי הוא המתייצג בכזב כאדם אחר, אולם יש צורך ביסוד נפשי בכוונה להונות.

רק התחזות בכוונה להונות מהווה עבירה פלילית (ראו כב' השופט קדמי "על הדין בפלילים" חוק העונשין, חלק שני, מהדורה תשס"ו, שם בעמ' 972).

במסגרת היסוד העובדתי יש להוכיח את התיבה המתייצג, הכוונה שמציג את עצמו או המתחזה כאדם אחר.

באשר ליסוד הנפשי יש להוכיח את הכזב בשקר, צריך להוכיח שהאדם מעמיד פנים כאדם אחר בכוונה להונות.

מהכלל אל הפרט:

אני סבורה כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשמת עברה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

אני מעדיפה את גרסת השוטרים שניידר ודאהיש קטימה, אשר מדבריהם עלה שהנאשמת הציגה בפניהם תעודת זהות שאינה שלה והתחזתה בשם של אחרת, המוצג שסומן כת/4. תעודת זהות על שמה של כאלותי עפאף, שהתמונה בתעודה לא היתה דומה לנאשמת, תמונה של אשה צעירה. הנאשמת כיסתה את ראשה בכיסוי ראש וטענה לאחר כיסוי פניה שהיא דומה לדמות המצולמת בתמונה. זאת ועוד, בבדיקה מול הנתונים במערכת שביצע השוטר קטימה עלה שתעודת הזהות איננה שייכת לנאשמת (עמ' 45 שורה 14).

לא זו אף זו, כאמור לעיל, הנאשמת הודתה באמרתה במשטרה, המוצג שסומן כ-ת/1 מיום 28.2.16, כי היא קנתה את התעודה ב-אלף ל' ממישהי שנפטרה. כמו כן מסרה כי היא קנתה את התעודה ממישהי "שגרה בחאדרה, שמה אם אחמד, לא יודעת שם", כך בלשונה (גיליון 3, שורה 72).

הנאשמת טענה כי היא לא מכירה את עפאף כאלותי, והשתמשה בתעודת הזהות הכחולה שלה על מנת לעבור במחסומים, ומאחר והיא זקנה ומבוגרת, כך בלשונה, לא מחפשים עליה. טענה כי היא מציגה את התעודה לשוטרים מרחוק (גיליון מס' 3, שורות 48-53).

משמע, הנאשמת הודתה באמרתה מיום 28.2.16, לאחר שנועצה בעו"ד ובטרם החקירה, שהיא התחזתה בתעודת זהות של אחרת, על מנת לעבור במחסומים. הגם שבאמרתה הנוספת, המוצג ת/11, כפרה בכך, וטענה שאמרה לשוטר שאין לה תעודת זהות (גיליון מס' 2, שורה 30), עם זאת כאמור לעיל, עת נשאלה כיצד היא הציגה את עצמה בפני השוטר, מסרה שהיא אמרה ששמה כאמלה ג'בר נאילה וגם אמרה ששמה מג'דה. כאמור טענה כי לראשונה היא רואה את תעודת הזהות שהציגו בפניה בחקירה. טענה שהשוטר הוא אשר אמר לה ששמה עפאף ולא היא טענה שקוראים לה עפאף. כאמור כפרה בכך שתעודת הזהות של עפאף נמצאה ברשותה.

אני סבורה כי חרף הכחשתה של הנאשמת באמרתה הראשונה את החשד המיוחס לה לעניין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזות לאחרת, מאמרתה הנוספת המאוחרת ומעדות השוטרים עלה כי התביעה, הוכיחה מעל לכל ספק

סביר שהנאשמת עברה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובאופן שהנאשמת מסרה פרטים של אחרת לשוטר, והזדהתה בשם של אחרת.

אני סבורה כי המאשימה הוכיחה כי הנאשמת עבירה של התחזות לאדם אחר במטרה להונות, באופן שהנאשמת הציגה את עצמה בתעודת זהות של אחרת בפני השוטרים.

ההגנה טענה שלא הוכחה עבירה של הכשלת שוטר הואיל ואפשרי שהנאשמת לא ידעה כי מדובר בשוטר, הפנתה לכך שהשוטר מסר כי הוא לא זוכר שהוא לבש מדים. משכך אפשרי שהנאשמת כלל לא ידעה שעסקין בשוטר.

עוד טענה ההגנה כי הנאשמת לא התחזתה בשם של אחרת אלא מסרה את שם החיבה שלה, והשוטר בטעות סבר שהתחזתה בשם של אחרת בעת שבדק בתעודת הזהות שלה וראה שהשם שנמסר הוא לא אותו שם הרשום בתעודת הזהות.

עוד טענה ההגנה כי לא נמסרה לנאשמת סיבת העיכוב והשוטר לא הזדהה בפניה. כמו גם לא נמסרו לה זכויותיה, זכות היועצות והזכות שלא להפליל את עצמה.

לטעמי אם המאשימה היתה מייחסת לנאשמת עבירה של בריחה ממשמורת חוקית, או עבירה של התנגדות למעצר היה ממש בטענה לפיה יש משמעות לכך שהשוטר שניידר לא הזדהה כשוטר ולא הודיע לחשודה את סיבת המעצר.

יחד עם זאת, במקרה הנדון לא מיוחסות לנאשמת העבירות של בריחה ממשמורת חוקית או התנגדות למעצר. לנאשמת מיוחסת עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו באופן שהתחזתה כאדם אחר.

על פי ההלכה הפסוקה גם מסירת שם כוזב לשוטר הינה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הדעת נותנת כי גם אם בתחילה, בעת שפנה השוטר שניידר לנאשמת בשוק וביקשה להזדהות לא היתה הנאשמת ערה לכך שמדובר בשוטר, כטענת ההגנה, אזי, בעת שהובאה הנאשמת לנקודת המשטרה ובהמשך לתחנת המשטרה, ונתבקשה להזדהות בשפת אמה על ידי שוטר דובר ערבית, הציגה בנקודת המשטרה את תעודת הזהות של האחרת עת נתבקשה להזדהות, בשלב הנ"ל, הדעת נותנת כי הנאשמת הבינה היטב שמי שפנה אליה הינו שוטר והוא זה אשר ממלא תפקידו ומבקש את פרטיה.

גם באשר לעבירת ההתחזות, בנסיבות בהן הנאשמת הציגה עצמה כאחרת לפני השוטרים, עברה הנאשמת את עבירת ההתחזות, בשים לב לכך, שהנאשמת הציגה בפני השוטרים את תעודת הזהות, המוצגת ת/4, תעודת זהות של אחרת, בכוונה להונות שלא תתגלה שהותה האמיתית, ומדבריה באמרה במשטרה עלה כי היתה לה כוונה להונות בעת שהציג תעודת זהות על מנת שיתאפשר לה לעבור במחסום, ומשכך התמלאו יסודות העבירה.

כאמור אני מעדיפה את גרסת השוטרים על פני גרסת הנאשמת אשר מדבריהם עלה שהנאשמת הציגה

תעודת זהות על שם עפאף.

גרסת הנאשמת לפיה השוטרים הם אלה שהביאו את התעודה, אינה עולה בקנה אחד עם אמרתה המאוחרת, המוצגת ת/1, ואינה עולה בקנה אחד עם תאור הארוע כפי שעלה מעדותה בבית משפט.

גרסתה בבית משפט לפיה השוטר שניידר הפך את תכולת התיק שלה בתוך השוק ותכולתו התפזרה ומשכך לא מצאה את צילום תעודת הזהות שלה, מסמך אותו הציגה בפני השוטרים בעת שעברה את המחסום, וגרסתה הנוספת בבית המשפט שנמסרה בהמשך ובסמוך לגרסתה הראשונה לפיה התיק התהפך ותכולתו נשפכה כאשר השוטר שניידר משך בידה בעת שהובילה מהשוק לנקודת המשטרה, והשוטר, ואזרחים שהיו במקום, אספו את תכולת התיק והכניסו הדברים בחזרה לתיק, אולם מסמכים שונים, לרבות צילום תעודת הזהות לא נמצאו, אין בידי לקבלה.

אינני מאמינה לנאשמת. גרסתה אינה אחידה, בגרסתה מצאתי סתירות רבות, הגרסה אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ואינה מתיישבת עם הראיות הנוספות.

מעבר לאמור לדברי השוטרים לא רק שהנאשמת הציגה עצמה באמצעות תעודת הזהות של אחרת, בעת החקירה, עת נאמר לה שהתצלום המופיע בתעודת הזהות שהציגה איננו דומה לפניה, ביקשה לאפשר לה לכסות את פניה בכיסוי, טענה שכאשר פניה מכוסים היא דומה לדמות המצולמת בתמונה.

לא זו אף זו, גרסת הנאשמת לפיה תכולת התיק נשפכה בשוק ותצלום תעודת הזהות שהחזיקה ברשותה אבד, אינה עולה בקנה אחד עם עדות השוטר שניידר אשר טען כי הנאשמת החזיקה כל העת ועד הגיעה לתחנת המשטרה את תיקה ולא מסרה אותו לאיש, והוא התבונן כל העת על התיק על מנת שלא תעלים ראיות מהתיק, בדרכה לנקודת המשטרה.

מעבר לכל האמור, אם היה ממש בגרסת הנאשמת לפיה תכולת התיק שלה נשפכה בשוק, בדרך כלל שהיא, בהתאם לאחת מהגרסאות שמסרה, הרי שהסוגיה היתה עולה בחקירתם הנגדית של השוטרים, אשר נחקרו ארוכות בסוגיות שונות על ידי ההגנה.

לאור כל האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה שהנאשמת עברה עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזות לאדם אחר, עבירות אשר נעברו ע"י הנאשמת בעת שנתבקשה להזדהות לאחר שהובאה לנקודת המשטרה בשוק ובהמשך לתחנת המשטרה.

האם התביעה הוכיחה שהנאשמת עברה עבירות גניבה:

במהלך הדיון הנאשמת כפרה בכך שעברה עבירות גניבה, לרבות בעבירה המיוחסת לה באישום החמישי. הגם שבעבירה נשוא האישום החמישי, הנאשמת הודתה במענה לכתב האישום.

עבירות הגניבה, שלוש מהן, נעברו ביום 24.2.16, במועד הנ"ל נטען שהנאשמת גנבה משלוש מתלוננות שונות פלאפונים, כפי העולה מעובדות האישום השני, השלישי והרביעי. העבירות הנוספות, גניבת הארנקים, נעברו במועדים 17.2.16 ו- 29.7.15.

באשר לעבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי, התביעה עתרה להרשיע את הנאשמת על בסיס החזקה התכופה ועל בסיס עדות המתלוננות, לאחר שכל אחת מהן העידה אודות הגניבה.

התביעה הבהירה באשר לאישום השני כי עדיפה גרסת המתלוננת הגב' שחר לעניין מועד גניבת הטלפון שלה על פני

עדות בעלה. העדה מסרה כי היא הגישה את התלונה ביום הגניבה והטלפון נעלם בשוק ברמלה חמש דקות לאחר שהיא שוחחה, כמו כן מסרה פרטים אודות הטלפון לרבות צבעו, ושללה את הגרסה לפיה היא שכחה את הטלפון באחד הדוכנים.

באשר לאישום השלישי הפנתה התביעה לעדות המתלוננת אשר קיבלה בהמשך את הטלפון שלה לאחר שנתפס בתיקה של הנאשמת, ותארה את הטלפון בטרם הוחזר לחזקתה.

באשר לאישום הרביעי, התביעה טענה כי הגם שהגב' סנדו לא זכרה את השעה המדוייקת בה הגיעה לשוק, היא אשרה כי הגניבה בוצעה ביום בו היא מסרה את התלונה.

ציינה כי גם מתלוננת זו הצביעה על הטלפון שנגנב לה בין המוצגים המצולמים ב- 8/ת, הטלפון שנמצא בחזקת הנאשמת עת נעצרה. הפנתה לכך שהמתלוננת שללה את הטענה לפיה היא שכחה את הטלפון במקום כלשהו.

באשר לאישומים החמישי והשישי הפנתה המאשימה לעדויות המתלוננות ולסרטונים בהם נראית הנאשמת מבצעת את העבירות.

באישום החמישי מיוחסת לנאשמת עבירה של גניבת ארנק בצבע אדום ותכולתו ביום 17.2.16, ובאישום השישי מיוחסת לנאשמת עבירה של גניבה של שני ארנקים, ביום 29.7.15.

מנגד, בסיכומיו בא כח הנאשמת טען כי לא הוכח שהנאשמת גנבה את הטלפון נשוא האישום השני והפנה לכך שגרסת המתלוננת לגבי מועד ומקום הגניבה אינה עולה בקנה אחד עם גרסת בעלה אשר הובאה באמצעות השוטר שניידר.

באשר לאישום השלישי טען כי אין ראיה ישירה המצביעה על כך שהנאשמת גנבה את הטלפון.

המתלוננת לא ידעה כיצד נעלם לה הטלפון.

באשר לאישום הרביעי, טען כי הנאשמת עוכבה בשעה 10:22 בעוד המתלוננת מסרה בחקירתה שהגיעה לשוק בשעה 11:00. הפנה לדברי המתלוננת כפי שנמסרו באמרתה במשטרה, (המוצג נ/1), שם מסרה כי דיברה בטלפון שלה והכניסה אותו לתיקה. טען כי לכאורה הטלפון נעלם לאחר שהנאשמת עוכבה, ומשכך טען כי לא ניתן לייחס את העבירה לנאשמת.

באשר לאישומים החמישי והשישי טען כי אין כל ראיה ולא נתפס דבר מהפריטים שנגנבו מהמתלוננות אצל הנאשמת מלבד כסף מזומן, וטען שהנאשמת מסרה שעסקינן בכסף שהיא קיבלה בתמורה לעבודתה.

לחלופין טען באשר לאישום החמישי כי ניתן להרשיע את הנאשמת בגניבת 200 ₪ בלבד.

ובאשר לאישום השישי טען כי לא ניתן לזהות את הנאשמת בוודאות בסרטון ולא נתפס ברשותה דבר משלל הגניבה.

זאת ועוד, ב"כ הנאשם טען שלא ניתן להרשיע הנאשמת על בסיס החזקה התכופה בגניבת הטלפונים הואיל מדובר בחפצים ניידים שעוברים מיד ליד.

כמו כן טען כי לא ניתן להרשיע את הנאשמת בעבירה של גניבת הטלפונים בשל העובדה כי עיכובה של הנאשמת נעשה שלא כדין ובניגוד לסעיף 72 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) ותוך הפרת סעיף 5א' לפקודת המשטרה.

טען כי החיפוש בכליה לא היה כדין.

השוטר לא הזדהה בפני הנאשמת, לא יידע אותה לגבי זכויותיה, לא נאמר לה סיבת העיכוב, לא נאמר לה שהיא זכאית לסרב לחיפוש, ומשכך יש לפסול את תוצר החיפוש, הטלפונים והכסף, וכן יש לפסול את הודאת הנאשמת לגבי הכסף שנגנב, 200 ש"ח.

הראיות שהובאו:

גרסת הנאשמת:

הנאשמת מסרה במשטרה שתי אמרות, האחת מיום 24.2.16 בשעה 16:59, האמרה הנ"ל נגבתה לאחר שהתייעצה עם עו"ד נביל זינאתי. באמרה הנ"ל הנאשמת טענה כי היתה בשוק ברמלה, ביחד עם שכנה, הן קנו בגדים והיא מצאה את הפלאפון מסוג סמסונג עם כיסוי אפור ואת הפלאפון הלבן מסוג IGLow בתוך שקית. את השקית מצאה על גבי הבסטה עם הבגדים בשוק, היא שאלה למי זה שייך, והשוטר תפס אותה, בעט לה בברך שמאל. כפרה בכך שהיא גנבה.

באמרה הנוספת שנגבתה ממנה ביום 28.2.16 שעה 09:00, אשר נגבתה לאחר שנועצה בטלפון עם עו"ד זינאתי, טרם החקירה, והחקירה תורגמה על ידי השוטר קטימה דהאש, מסרה, לאחר שהוצג בפניה סרטון בו היא נצפית גונבת בשוק ביום 29.7.15, כי היא רצתה לקנות ירקות. כשנאמר לה שהיא שקרנית, השיבה שהיא אינה משקרת. יחד עם זאת, לאחר שצפתה בסרטון ונשאלה מה היא רואה, השיבה שהיא רבה עם אנשים באותו יום והיתה שתויה ולא יודעת איך זה קרה (עמ' 2, שורה 28).

עת נשאלה מה היה בארנק שהיא גנבה, טענה כי לא היה מאומה והיא זרקה אותו. נשאלה אם היא מצטערת על הגניבות שעשתה, השיבה "כן, כל העולם לא שווה דקה שהייתי בכלא". באשר לשאלה כיצד גנבה את הפלאפונים שנתפסו עליה ביום שנעצרה, טענה כי הטלפונים היו על הבאסטה, שאלה של מי זה והשוטר שניידר הגיע. כשנשאלה אם היא רוצה שיראו לה את הסרטונים, השיבה "אני לקחתי אותם רק שתהיה מבסוט".

כשנאמר לה החוקר שהוא רוצה שהיא תאמר אמת ולא תשיב על מנת לרצותה, השיבה כי היה טלפון אחד שלה וטלפון אחד היה על הבסטה (גיליון 3 שורה 42). בהמשך כשנתבקשה לומר את האמת, השיבה שהיא היתה בשוק פעמיים, הפעם הזאת, קרי, ביום שנעצרה, ובפעם שעברה במועד שתועד בסרטון מיום ה- 29.7.15.

התייחסה לעניין תעודת הזהות שקנתה ממישהי אחרת, כפי שפורט לעיל, על מנת שיתאפשר לה לעבור במחסום.

באשר לטלפונים, עת נשאלה מה היא רצתה לעשות עם הטלפונים שלקחה מהתיקים, השיבה "טלפונים כאלה נמכרים ויכול להיות שהייתי מוכרת אותם" (גיליון 3, שורה 55).

נשאלה כיצד הוציאה את הארנקים והטלפונים מהתיקים, השיבה "למה שאני אסביר לך" (גיליון 3, שורה 57).

בהמשך שנשאלה בשנית, השיבה: "התיק היה פתוח ואני הייתי מושכת את הארנק והטלפונים אותו דבר. יש הרבה גנבים בשוק, רק אני נפלתי?" (שם, שורה 59). נשאלה אם כל הטלפונים שנתפסו עליה ביום 24.2.16 הוציאה מהתיקים, השיבה בחיוב. עם זאת כפרה בכך שהיא הוציאה תיק כשהיתה בשוק בעיר העתיקה בירושלים בשנת 2013, כמו כן טענה שהיא לא לקחה בשנת 2015 עוד דברים למעט הנצפה בסרטון שהוצג בפניה.

נשאלה למניע שבגינה גנבה מתיקים והשיבה שהחיים נהיו קשים יותר מבחינה כספית בתקופה האחרונה.

טענה כי היא היתה גונבת ארנקים שיש בהם כסף, זה היה פעמיים, וטענה כי היא לא גנבה דברים שנמכרים (גליון 3 שורה 74).

נשאלה והשיבה שאת הטלפונים שנתפסו ביום שנתפסה לקחה מאותו אזור בשוק (שם, שורות 75 - 76).

נשאלה אם ב - 17.2.16 היא גנבה תיק ארנק בצבע אדום שהיה בו תעודת זהות וכסף, השיבה "אני לא לוקחת את מה שיש בארנק. לקחתי ממנו רק את מה שהיה 200 ₪... והארנק נשאר במקום...". הוסיפה כי היא משאירה את הארנקים ליד הבאסטה או מתחת לבאסטה (גליון מס' 4 שורות 83 - 89).

נשאלה אם מישהו הלחיץ אותה או אמר לה להגיד שהיא גנבה, והשיבה בשלילה (שורות 97 - 98). אמרה שהיא מצטערת (שורה 95).

במהלך עדותה בבית המשפט, הנאשמת כפרה בכך שהיא גנבה.

טענה כי היא הלכה לקנות חולצה, ראתה שקית שהיה בה פלאפון, היא לקחה את השקית על מנת לשאול של מי זה, ואז השוטר תפס אותה ואמר לה שהוא מכיר אותה וקוראים לה עפאף ובעט בה. היו ברשותה רק הטלפון שלה והטלפון שהיא מצאה על הבאסטה (עמ' 61). היא לא ראתה את המתלוננות שטוענות שנגנב מהן הטלפון והיא לא מכירה אותן.

באשר לעובדה לפיה הודתה במשטרה שהיא לקחה 200 ₪ מהארנק, אישרה שאמרה שלקחה 200 ₪ וטענה כי היה זה לאחר שהשוטר בעט בה והיא אמרה לו שיכתוב 'לקחתי, לקחתי' (עמ' 62).

גם **בחקירתה הנגדית** דבקה בכך שהיא מצאה בשקית רק טלפון אחד (עמ' 66), והיה רק טלפון אחד בתוך התיק שלה.

נשאלה אודות השוני בגרסתה, נאמר לה כי באמרתה במשטרה, המוצג ת/11, מסרה כי הגיעה לשוק ומצאה שני פלאפונים בשקית ובתיק שלה היה טלפון נוסף, שלה, ומעבר לאמור היא הצביעה על הטלפונים, השיבה כי היה רק טלפון שלה ועוד אחד בשקית, מסוג "גלקסי 3", והשוטר הביא בהמשך עוד טלפון אחד (עמ' 67).

אמרה שבחקירה היא אמרה שהיה יותר מטלפון אחד והצביעה על הטלפונים.

נאמר לנאשמת שבחקירתה במשטרה היא אמרה שלקחה את הטלפונים והוציאה אותם מהתיקים (עמ' 68 שורות 3, 4). השיבה כי הרביצו לה ולחצו עליה והיא אמרה לשוטר שיכתוב מה שהוא רוצה לכתוב (עמ' 67). מהלחץ שלה היא אמרה את הדברים (עמ' 68), מהלחץ הודתה שאת כל הטלפונים היא הוציאה מהתיקים. טענה כי מהלחץ היא אמרה את כל הדברים שהיא אמרה, ואמרה לשוטרים לכתוב את מה שהם רוצים לכתוב, וזאת מאחר שהשוטר אמר לה שהיא

תשאר כל הזמן בכלא ולא תצא אם לא תספר את האמת, כך בלשונה (עמ' 68), ואז היא אמרה לשוטר, אם טוב לך, אם נוח לך תגיד שזה אני, תכתוב מה שאתה רוצה (עמ' 68). העדה טענה כי כל הזמן היא אמרה שהיא לא עשתה, עם זאת טענה כי אם השוטרים רוצים שהיא תגיד, אז היא תגיד, שהם יכתבו מה שהם רוצים, כך בלשונה ולדבריה (עמ' 68 שורות 23 - 28).

בהמשך עת עומתה עם העובדה שחקירותיה מוקלטות, ובמהלך החקירה לא נשמע שלחצו עליה, והיא לא נשמעת אומרת לשוטר לרשום מה שהוא רוצה, השיבה שאכן השיחה מוקלטת אבל השוטרים הקליטו את מה שהם רצו.

בעת שנשאלה מדוע היא אמרה שהיא לא לקחה את כל מה שהיה בארנק ולקחה רק 200 ₪, ובעת שהיא נשאלה כיצד היא ידעה שבארנק שנגנב היו 200 ₪, השיבה שהם אמרו לה, החוקר אמר לה בשפה הערבית.

נשאלה כיצד השוטר ידע כמה כסף לקחה השיבה ששני השוטרים דברו בעברית ובקשה שיסבירו לה בערבית והשוטרים אמרו לה שהיו 200 ₪ בארנק, ונשאלה אם לקחה הכסף, והשיבה בשלילה.

טענה כי היא לא אמרה שהיא לקחה 200 ₪ אלא היא אמרה "שאתה רוצה לכתוב שלקחתי 200 ₪? תכתוב. אבל אני לא לקחתי" (עמ' 69). טענה שאפשרי שלא הקליטו את כל החקירה הואיל ורצו ללחוץ עליה. יחד עם זאת, אישרה שבטרם נחקרה היא דברה עם עו"ד בטלפון.

לציין כי הנאשמת תחילה טענה כי לא נתנו לה להיועץ טרם החקירה (עמ' 70 רישא). רק בהמשך אישרה שבטרם היא נחקרה היא דברה עם עו"ד בטלפון, ורק לאחר שהציגו לפניה סרטון בו היא נצפית שיצאה לשוחח בטלפון (עמ' 70, 71). טענה שהשוטר אמר שיש תמונה שהיא לקחה ארנק ואמר לה שאם היא תספר היא תלך הביתה, ואם לא, היא תשאר פה. היא השיבה שהיא לא לקחה ארנק. נאמר לנאשמת שלא נשמעת בהקלטה השיחה כפי שהיא טוענת, והשיבה שהשוטר אמר את הדברים לפני החקירה. אמר לה שיש מצלמות בשוק ואז היא אמרה לו תכתוב מה שאתה רוצה (עמ' 71).

בחקירתה הנגדית אשרה שהיו שלושה טלפונים, אחד מהם שלה ושניים היא מצאה (עמ' 78).

כפרה בכך שהיא גנבה את הטלפונים (עמ' 78). אשרה שמסרה שהיא גנבה את הטלפונים, ולטענתה רק מפאת הלחץ. נאמר לעדה שהיא גם אמרה שהתיק היה פתוח והיא משכה ממנו את הארנק, השיבה שהיא אמרה לשוטר שירשום מה שהוא רוצה, מהלחץ. לא זכרה שהיא אמרה לשוטר שהתיק היה פתוח והיא לקחה את הארנק פעמיים. דבקה בגרסתה לפיה הכל נאמר מהלחץ (עמ' 79).

עת נאמר לעדה שטענתה לפיה היא אמרה לשוטר תרשום מה שאתה רוצה, וטענתה לפיה הלחיצו אותה, טענותיה אינן עולות בקנה אחד עם תעוד החקירה, השיבה: "יכול להיות שיש דברים שאמרתי ולא הקליטו. יכול להיות שלא הקליטו דברים" (עמ' 79 שורה 26).

נאמר לעדה שהיא אשרה בשפה הערבית שהטלפונים שהיו אצלה בתיק הם טלפונים שהיא גנבה, והשיבה "למה לא הקליטו את הדברים שאמרתי מהתחלה, שהוא התחיל לקלל והתחיל לצעוק עלי" (עמ' 79 שורה 30).

טענה כי שני השוטרים צעקו עליה ולכן היא אמרה מה שאמרה. כשנאמר לעדה שהיא הבהירה לשוטר שהיא גונבת מתיקים כי החיים שלה נעשו קשים יותר בעת האחרונה, או כי אין לה הכנסה והכל נסגר בפנים, כך בלשונה, ולא נצפה

מצב של לחץ עליה במהלך החקירה, השיבה "בהקלטה הזו לא היה לחץ אבל היו הקלטות שהיה לחץ", וכפרה בכך שהיא גנבה את הארנקים (עמ' 80).

ראיות נוספות:

הוגשו על ידי התביעה התקליטור שסומן כמוצג ת/2, התקליטורים שסומנו כמוצגים ת/3, ת/9 ו-ת/12.

ת/2 הינו תקליטור שמתעד את החקירה ת/1.

בחקירה נחקרת העדה על ידי השוטר יניב עמרם, החקירה מתורגמת על ידי השוטר קטינא דהאיש, בחקירה נוכחת גם אשה.

מצפיה בתקליטור לא עולה שהופעלה אלימות כלפי הנחקרת, עולה כי החקירה מתבצעת ברצף. כך, שלכאורה טענת הנאשמת לפיה לא הקליטו את כל המלל שהיה במהלך החקירה, מלל שבעקבותיו היא הודתה, אין בה ממש.

בחקירתה הראשונה שמתעודת כמוצג ת/11, ובתקליטור ת/12, לא הודתה הנאשמת בעבירות הגניבה. טענה כי היא מצאה שני פלאפונים והתייחסה לעניין תעודת הזהות אשר נמצאה בחזקתה.

התקליטורים ת/3 ו- ת/9 מתעדים את מעשיה של הנאשמת בשוק.

המוצג ת/3 מתייחס לארוע גניבת הארנק של גב' לוסקי, והמוצג ת/9 מתייחס לארוע הגניבה הנוסף של ארנק מהגב' ורדה בר-נביא.

כאמור, הפלאפונים נמצאו בתיקה של הנאשמת.

הפלאפונים שנתפסו תועדו, צולמו, המוצגים ת/17, ת/16, ת/15, ת/8.

לצין כי המוצג ת/7 הינו תצלום של הנאשמת ביום בו היא נתפסה.

בתצלום נצפית הנאשמת לבושה באותם הבגדים בהם היא נצפתה בעת הגניבה מגב' לוסקי, שבוע עובר לארוע.

במוצגים ת/6 ו-ת/5 פרט השוטר שניידר את סכומי הכסף שהוא מצא בתיקה של הנאשמת.

המוצג ת/4 הינו תצלום תעודת הזהות אשר נתפסה והבגדים אשר נתפסו בתיקה של הנאשמת.

באשר לגניבה נשוא האישום השני, מסרה עדות גב' נלי שחר (עמ' 40).

לדבריה היא היתה בשוק ברמלה בסביבות השעה אחת וחצי בערך, למיטב זכרונה, העדה לא זכרה את השעה המדויקת, טענה כי אם מסרה באמרתה משטרה שהארוע ארע בשעות הבוקר, כך היה. מסרה כי היא דברה בטלפון, היא הניחה אותו בתיק, וכעבור חמש דקות בעת שחפשה את הטלפון היא לא מצאה. זה היה טלפון מסוג HTC לבן.

בהמשך היא קבלה את הטלפון מהמשטרה (עמ' 40). היא לא הרגישה שהטלפון נגנב וחמש דקות לפני שהוא נעלם היא דברה באמצעותו.

הטלפון היה בכיס התיק, בצד החיצוני של התיק, וכנראה שהכיס היה פתוח קמעא והנאשמת הצליחה לגנוב לה את הטלפון. היא לא ראתה מי גנב (עמ' 41).

שללה את התזה לפיה היא שכחה את הטלפון באחד הדוכנים. מסרה כי חמש דקות לאחר שהיא שוחחה הרגישה שאין לה את הטלפון.

באשר לאישום השלישי, מסרה את עדותה הגב' רימונה לוי (עמ' 29), אשר מסרה כי היא הגיעה לשוק בין השעות תשע לעשר, כשהיא הגיעה הביתה בנה התקשר ואמר ששטר הודיע כי הטלפון נמצא במשטרה ועליה לבוא לקחתו. הטלפון היה אתה כשהיא היתה בשוק, הוא היה בתוך תיק והרוכסן היה פתוח והיא לא שמה לב שלקחו לה את הטלפון (עמ' 30). הארוע ארע ביום שמסרה את התלונה, ה - 24.2.16. היא לא שכחה את הטלפון.

בחקירה נגדית מסרה שלא ראתה שגנבו לה את הטלפון והיא לא ידעה שהוא נגנב עד שהיא קבלה טלפון ונאמר לה שהטלפון שלה במשטרה. יחד עם זאת מסרה כי ראתה בבית שהרוכסן של התיק היה פתוח ולמיטב זכרונה הרוכסן היה סגור. היא חושדת שמי שגנב לה את הטלפון פתח את הרוכסן הואיל והרוכסן היה פתוח והטלפון לא היה (עמ' 31).

מעדותה של העדה גב' סנדו, אשר מתיחסת לארוע נשוא האישום הרביעי, עלה כי היא התלוננה ביום 24.2.16 על כך שנגנב טלפון ממנה. היא היתה בשוק, היא שוחחה עם חברה בטלפון, היא הוציאה את הטלפון מהתיק, דברה אתו, החזירה את הטלפון לתיק, לא סגרה את התיק. לאחר מכן בעת שהגיעה למספרה של חברתה, הטלפון לא היה בתיק. הטלפון נגנב בשוק ברמלה (עמ' 55) בשעות הצהריים, היא לא הרגישה שהטלפון נגנב. מסרה כי הטלפון שלה מתועד במוצג ת/8. היא קבלה את הטלפון בחזרה כפי שעולה מהמזכר שנרשם, המוצג ת/10.

בחקירה הנגדית מסרה כי היא איננה זוכרת את השעה בה הגיעה לשוק, סברה שהשעה היא תשע או עשר. נאמר לה שבמשטרה מסרה שהיא הגיעה באחת עשרה בערך, והשיבה שבמשטרה היא זכרה טוב יותר.

באשר לאישום החמישי, מסרה עדות הגב' דבורה לוסקי.

מסרה שהיתה בשוק עם נכדתה וערכה קניות.

בקניה האחרונה היא הכניסה את הארנק לתיק ועברה לצד השני לקנות תותים. בעת שהיה בכונתה לשלם, לא מצאה את ארנקה. המוכר הציע לה להתבונן במצלמות החנות ממול. הם התבוננו בסרטון וראו כיצד שלפה החשודה את הארנק.

באזור השוק יש תחנת משטרה, השוטר שניידר לקח את החומר שהיה אמור לקחת, כך בלשונה, והיא הלכה לביתה.

היא לא קבלה את הארנק בחזרה. בארנק היו 200 ₪ ועוד מטבעות, ת"ז של בנה ושלה, רשיון נהיגה, תעודת קופת חולים, היו לה שם זכרונות יקרים, תמונות של הוריה ותמונות של אחיה, חייל צה"ל שנהרג לפני 45 שנה.

במהלך הדיון הוצג לפני העדה סרטון והעדה זיהתה את הארוע, זיהתה את עצמה וציינה כי רואים איך שהחשודה מוציאה את הארנק מתיקה שלה ומכניסה אותו לתיק של החשודה. הארנק הוא בצבע אדום.

בחקירתה הנגדית חזרה והבהירה מה היה לה בתיק. הבהירה כי בעת הארוע היא לא ראתה מי גנב את הארנק.

תארה מה היא ראתה בתקליטור. טענה כי לא הרגישה כיצד הנאשמת כייסה אותה.

נשאלה והשיבה כי היא לא שכחה את הארנק על הדוכן, מסרה כי היה זה הדבר הראשון אותו הכניסה לתיק.

בחקירה חוזרת מסרה כי חמש דקות חלפו בין המועד בו שילמה לבין המועד בו גלתה שאין לה את הארנק, בדוכן התותים.

העדה גב' ורדה בר-נביא, מסרה עדות שמתייחסת לאישום הששי.

לדבריה, היא היתה בשוק וכויסה ביציאה מהשוק לאחר שחיפשה דברים בגלגל, היא הרגישה שהתיק שלה קל, היא צעקה כייסו אותי, כייסו אותי.

נאמר לה שקיימת בשוק נקודת משטרה. השוטרים אמרו לה שמוצבות מצלמות.

השוטרים התבוננו במצלמות וראו כיצד היא כויסה. היה לה ארנק גדול עם מסמכים. אחרי שלושה שבועות הארנק נמצא למעט הכסף. כמו כן היה לה ארנק נוסף עם עודפים ואותו לא מצאו (עמ' 33).

בארנק שנמצא היה הכל, למעט הכסף המזומן.

בחקירה נגדית הבהירה כי היו לה 800 ₪ בארנק הגדול והיא קנתה בערך ב- 300 ₪. 500 ₪ שהיו בארנק הגדול, נגנבו (עמ' 34), וכן נגנב הארנק הקטן עם המטבעות. היא מתביישת שהיא לא הרגישה שפעמיים כייסו אותה.

לציין כי בתקליטור ניתן לראות בבירור כיצד הנאשמת, שניתן לזהותה בבירור, פעמיים מתקרבת למתלוננת ומוציאה מהתיק שלה את הארנקים ומכניסה אותם לתוך התיק שלה, קרי, של הנאשמת.

המסגרת הנורמטיבית וההלכה הפסוקה:

עבירת גניבה:

סעיף 384 לחוק עניינו "דין גונב"

סעיף 383 מגדיר את עבירת הגניבה.

סעיף 383(א) מורה: "אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להגנב בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון

בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע...

היסוד העובדתי של העבירה הוא "הנוטל והנושא".

הנטילה אינה מספקת, הגניבה מתבטאת בהוצאת הדבר מחזקתו של הזולת והרחקתו ממנו, בלא הסכמתו ומתוך כוונה לשלול את הדבר שלילת קבע, קרי, נשיאה ונטילה.

היסוד הנפשי הנדרש כאמור הוא לשלול שלילת קבע מהבעלים כשמה, שלא להחזיר את הפריטים לבעלים, שלילה לצמיתות.

מידת ההוכחה לעניין הכוונה היא זעומה יחסית ודי לעניין זה בלקיחה ללא רשות, המלווה באי החזרה "מיידי" (ראו כב' השופט קדמי "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק שני, מהדורה תשס"ו - 2005, עמ' 591-619, 634, 639, 649, 655, 656).

חזקה תכופה:

בע"פ 8584/13 לואי שטארה נ' מדינת ישראל, (30.6.14) כבוד בית המשפט חזר על ההלכה שיצאה מידי בית המשפט באשר לחזקה תכופה.

כבוד בית המשפט קבע:

" כידוע, החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פיה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכוף לאחר הגניבה) יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידועו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו...יתרה מכך, גם מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו...אין ספק שהמקרים ה"קלאסיים" של החלת החזקה התכופה נסבים על מצבים שבהם אדם נתפס "על חם" זמן קצר ביותר לאחר אירוע הגניבה כאשר הטובין הגנובים הם ברשותו. ככל שפרק הזמן שחלף מאז הגניבה ועד לרגע תפיסתם של הטובין הגנובים ברשותו של החשוד קצר יותר כך מתחזקת החזקה כי היו לו יד ורגל בעבירות שנעשו בהם" (ראו סעיפים 22 ו-23 לפסק הדין).

כבוד המלומד קדמי בספרו "על הראיות" חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009 בעמוד 1690 התייחס לחזקה התכופה:

"מכוחה של "החזקה התכופה", רשאי בית- המשפט לקבע כי המחזיק ברכוש גנוב, "סמוך" לאחר גניבתו (ו"סמוך" בהקשר זה, פורש על-ידי הפסיקה פירוש גמיש ביותר, הכל בהתאם לטיבו ולאופיו של הרכוש הגנוב ועל-פי נסיבות החזקתו ברשות הנאשם)- "מעורב" בגניבת הרכוש, או, לפחות, "יודע" כי הרכוש שנתפס ברשותו נגנב ובאיזה אופן נגנב. מכוחה של קביעה זו- רשאי בית- המשפט להרשיע את הנאשם, שבחזקתו

נתפס הרכוש הגנוב "סמוך" לאחר גניבתו, באחריות לגניבת הרכוש, או לקבלתו בידיעה שהוא גנוב".

"הנחת העבודה, הנובעת מן ההחזקה התכופה ברכוש הגנוב, יכולה להיסתר, אם הנאשם נותן הסבר, המראה שהרכוש הגיע אליו בדרך כשרה, או המעורר לפחות ספק בנדון זה; וגם באין הסבר כזה אין בית המשפט חייב להרשיע את הנאשם, אלא אם הוא משוכנע מעל לספק סביר, על-פי מבחני ההגיון וניסיון החיים אשמתו של הנאשם מחויבת המציאות. ואף אם בית המשפט סבור כך, עדיין עליו לשאול עצמו אם בנסיבות העניין יש להרשיע את הנאשם במעשה השוד (או הגניבה) או רק בהחזקת הרכוש הגנוב, בידעו שהושג בדרך של פשע..."

"לעניין פרק הזמן הבא בגדר "סמיכות" למעשה העבירה- "הלכה פסוקה היא שאין לקבוע מסמרות באשר לאורך התקופה שבה נחזית חזקה של רכוש גנוב כתכופה... זהו עניין הנקבע לפי נסיבותיו של המקרה, לאור ניסיון החיים ושורת ההגיון.."

"מחזיק בחפץ גנוב "בתכוף לגניבתו", תוחל חזקת ההחזקה התכופה על כלל החפצים שנגנבו באותה הזדמנות".

עיכוב:

חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996

סעיף 67 לחוק עניינו "עיכוב חשוד במקום"

הסעיף מורה:

" (א) היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה :

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו".

סעיף 69 עניינו "עיכוב לחיפוש ולבדיקת מסמכים"

הסעיף מורה:

"הוקנתה בחיקוק הסמכות לחפש במקום, בכליו או על גופו של אדם, או הסמכות לדרוש מאדם הצגת מסמכים, רשאי בעל הסמכות לעכב אדם או כלי רכב כדי לאפשר את החיפוש או העיון במסמכים, וכן רשאי הוא לדרוש מהאדם למסור את שמו ומענו".

סעיף 72 עניינו "הנוהל בעיכוב"

הסעיף מורה:

"(א) על מבצע עיכוב יחולו הוראות סעיף 24, בשינויים המחויבים.

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), שוטר המעכב לפי סעיף 71, יזהה את עצמו על פי הוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה".

סעיף 23 עניינו "סמכות שוטר לעצור בלא צו"

הסעיף מורה:

"(א) שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:

(1) האדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(2) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;

(3) יש לו יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לידי שיבוש הליכי משפט ובכלל זה העלמת רכוש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת;

(4) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(5) האדם חשוד שעבר אחד מאלה:

(א) עבירה שדינה מיתה או מאסר עולם;

(ב) עבירת בטחון כאמור בסעיף 35(ב);

(ג) עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, למעט עבירה הנוגעת לשימוש בסם או להחזקת סם לשימוש עצמי;

(ד) עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות או תוך שימוש בנשק חם או קר;

(ה) עבירת אלימות בנן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991;

(6) האדם משוחרר בערובה, ויש יסוד סביר להניח כי הוא הפר תנאי מתנאי השחרור או כי הוא עומד להימלט מהדין, או שיש יסוד סביר לחשש שהוא נמלט ממשמורת חוקית;

(7) בחוק זה, "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא.

(ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדיון, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.

(ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכובו."

סעיף 24 עניינו "ביצוע מעצר"

הסעיף מורה:

"(א) העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר; שוטר יזהה את עצמו גם בהתאם להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת המשטרה), ועובד ציבור יזהה את עצמו גם על ידי הצגת תעודה המעידה על סמכויותיו. היה המעצר על פי צו שופט, ימסור מבצע המעצר לעצור עותק מהצו.

(ב) הוראות סעיף קטן (א), למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר ולמסור לו עותק מהצו, לא יחולו -

(1) אם ברור בנסיבות הענין, כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;

(2) אם מילוין עלול לסכל את ביצוע המעצר;

(3) אם מילוין עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה."

פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969

סעיף 22 לסימן ד' שעניינו "פעולות אגב מעצר", עניינו "חיפוש בעצור".

הסעיף מורה:

"(א) שוטר העוצר אדם, או המקבל עצור או אסיר למשמורתו, רשאי לערוך חיפוש על גופו; בסעיף זה, "חיפוש על גוף האדם" - חיפוש על פני גופו של אדם, בבגדיו או בכליו, שאינו חיפוש חיצוני או פנימי כהגדרתם בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996.

(ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מסמכות חיפוש על פי חוק בגופו של עצור או אסיר.

(ג) דברים שנתפסו בחיפוש לפי סעיף קטן (א) יוחזקו במשמורת, תיערך רשימה של הדברים שנתפסו שתיחתם בידי המחפש ומי שחיפשו על גופו; עותק של הרשימה ימסר למי שחיפשו על גופו".

סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971 עניינו "הזדהות שוטר".

הסעיף מורה:

"(א) שוטר שהוא לבוש מדים יענוד תג זיהוי גלוי לעין הנושא את שמו ושם משפחתו.

(ב) שוטר שאינו לבוש מדים והוא משתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יזהה את עצמו בפני אותו אדם בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר, וכן בהצגת תעודת המינוי שלו.

(ג) שוטר שהוא לבוש מדים המשתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יציג את תעודת המינוי שלו מיד עם דרישתו של אותו אדם.

(ד) שוטר ימסור את פרטי זהותו ואת מספרו האישי, לבקשת כל אדם בכל ענין הקשור להיותו שוטר, בין אם הוא לבוש מדים ובין אם לאו.

(ה) חובת ההזדהות לפי סעיפים קטנים (ב), (ג) או (ד) לא תחול אם -

(1) מילויה עלול לסכל את ביצוע הסמכות;

(2) מילויה עלול לגרום לפגיעה בבטחונו של השוטר או של אדם אחר.

(ו) חלפו הנסיבות שמנעו מילוי החובות לפי סעיף זה יקיים השוטר את ההוראות האמורות, מוקדם ככל האפשר".

דוקטרינת הפסילה הפסיקתית:

ברע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל (06.12.12) כבוד בית המשפט קבע:

"בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, כפי שעוצבה בעניין יששכרוב, מוקנה לבית המשפט שיקול דעת באשר לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין.

דוקטרינה הפסילה הפסיקתית היא דוקטרינת פסילה יחסית וגמישה, שנועדה למנוע פגיעה

מהותית בזכותו החוקתית של הנאשם להליך הוגן, שלא על-פי גדריה של פסקת ההגבלה, היה

ותתקבל במשפטו ראייה שהושגה שלא כדין (ראו עניין יששכרוב, בעמ' 561-562).

דוקטרינה זו מבטאת איזון בין הערכים המתנגשים בבואנו לבחון את שאלת פסילתן של ראיות שהושגו שלא כדין.

איזון זה נעשה על ידי בית המשפט הדן בהליך הפלילי בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה (ראו עניין יששכרוב, בעמ' 562). על כפות המאזניים עומדים מצד אחד הצורך להגן על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי, ומצד השני ניצבים ערכים ואינטרסים ציבוריים שונים, ובהם גילוי האמת, הלחימה בפשע וההגנה על שלום הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי עבירה. לשם עריכת האיזון בין הערכים המתנגשים על בית המשפט להתחשב, כפי שנקבע בעניין יששכרוב, בשלוש קבוצות של שיקולים רלוונטיים (ראו עניין יששכרוב, בעמ' 562-566).

קבוצת השיקולים הראשונה נוגעת לאופיה ולחומר שלה של אי-החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראייה. בהקשר זה נבחנות על ידי בית המשפט, בין היתר, מהות ההפרה ועוצמת הפגיעה בזכויות הנחקר, וכמו כן נבחנת השאלה האם השימוש באמצעי החקירה הפסולים נעשה במכוון ובזדון או בתום-לב. קבוצת השיקולים השנייה נוגעת למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה. בהקשר זה נדרש בית המשפט לבחון באיזו מידה אי-ההגינות שהייתה כרוכה בהשגת הראייה עשויה להשפיע על מהימנותה ועל ערכה הראייתי, והאם לראייה שהושגה שלא כדין ישנו קיום נפרד ועצמאי מאי-החוקיות או אי-ההגינות שהייתה כרוכה בהשגתה. במסגרת קבוצת שיקולים זו עשויה להיות חשיבות רבה לאופיה של הראייה ששאלת קבילותה עומדת על הפרק. כך למשל, כאשר מדובר בראיות חפציות שהן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי-החוקיות שהייתה כרוכה בהשגתן, ובדרך כלל לא יהיה באי-החוקיות האמורה כדי לפגוע באמינותן.

קבוצת השיקולים השלישית שאליה נדרש בית המשפט להתייחס בהתאם להלכה שנקבעה בעניין יששכרוב נוגעת להשפעת פסילת הראייה על מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב, וזאת על ידי השוואת המחיר חברתי הכרוך בפסילת הראייה לתועלת החברתית שבפסילתה. הפרמטרים העיקריים לפיהם נערכת השוואה זו הם חשיבות הראייה להוכחת האשמה, מהות העבירה המיוחסת לנאשם ומידת חומריתה.

חשוב לציין עם זאת, כי שאלת ההתחשבות בפרמטרים אלה אינה נקייה מקשיים והיא

לא הוכרעה בעניין יששכרוב.

הנה כי כן, בהתאם להלכה שנקבעה בעניין יששכרוב בעצם השגתה של ראייה שלא כדין אין די כדי להביא באופן "אוטומטי" לפסילתה. בית המשפט שבפניו מתעוררת שאלת קבילות הראייה שהושגה של כדין נדרש להפעיל את שיקול דעתו בהתאם לנסיבות המקרה, לערוך איזון בין הערכים המתנגשים בהתאם ולבחון את עוצמת ואופי הפגיעה הצפויה בזכות להליך הוגן כתוצאה מקבלת הראייה".

מהכלל אל הפרט:

האם הוכחה עבירת גניבה?

הנאשמת לקחה-נטלה את הטלפונים ואת הארנקים- "הדבר" מבעליהם ולקחה אותם לחזקתה.

הדברים שגנבה הנאשמת מהמתלוננות הינם דברים הניתנים להיגנב ונלקחו ללא הסכמת בעליהם, ולא נטען כי הנאשמת התכוונה להחזירם לבעליהם.

היסוד הנפשי הנדרש הוא כוונה לשלול שלילת קבע מהבעלים, כוונה כשמה, שלא להחזיר את הפריטים לבעלים, כוונה של שלילה לצמיתות.

העבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי עניינם גניבת הטלפונים אשר נמצאו בתיקה של הנאשמת. הטלפונים זהו ע"י המתלוננות.

ההסבר שמסרה הנאשמת לעניין המצאות הטלפונים בתיקה אינו עולה בקנה אחד עם ההגיון ועם הראיות הנוספות.

מעבר לאמור באמרתה במשטרה, המוצג ת/1, הודתה הנאשמת בגניבת הפלאפונים וחרף גרסתה במהלך הדיון, לפיה הודתה בשל לחץ השוטרים בחקירה, **האמרה הוגשה בהסכמת ההגנה.**

עם זאת, גם ללא הודאתה באמרתה במשטרה בגניבת הטלפונים ובהתייחס לגרסאותיה הנוספות בהן כפרה בכך שגנבה את הטלפונים, אין בידי לקבל את גרסתה ואינני מאמינה לנאשמת.

באחת מהגרסאות הנאשמת טענה שהיא מצאה שקית ובתוכה טלפון אחד (עמ' 61, עמ' 66), בהמשך אישרה כי היא מסרה באמרתה שמצאה שני טלפונים (עמ' 67). טענה כי הטלפון/נים נמצאו/ו בשקית על דוכן בשוק, והיה בכוונתה לברר אם הם שייכים למישהו, אולם עוכבה בטרם הספיקה לברר.

באשר לטלפון השלישי שנמצא בארנקה, בתוך הבטנה, לא מסרה הנאשמת גרסה (עמ' 51 שורות 24, 25).

טענת הנאשמת לפיה היא נעצרה על יד דוכן, שם מצאה הטלפונים, וכאמור עם מציאתם היה בכוונתה לברר את זהות בעל הטלפון, לא אומתה והינה טענה בעלמא. השוטר שניידר לא מסר בעדותו כי הנאשמת נעצרה ליד דוכן, כמו גם לא נחקר בסוגיה זו בחקירה נגדית.

התוצאה היא שאם נמצאו הטלפונים בחזקתה של הנאשמת בסמוך למועד בו נגנבו, בפרק זמן של שעות ספורות ממועד גניבתם, ולא הפריכה הנאשמת את החזקה התכופה, ולא מסרה הסבר כי הטלפונים הגיעו לחזקתה בדרך כשרה, והסברה לגבי הימצאות הטלפונים, קרי, כי מצאה אותם על דוכן בשוק, לא הוכח, אינו מתיישב עם הראיות הנוספות, אינו הגיוני ואין בידי לקבלו, אזי, לאור העובדה שהטובין הגנובים נמצאו בידיה, וכאמור היא לא הצליחה לסתור את החזקה התכופה, התוצאה היא כי מכוחה של החזקה התכופה, ניתן להרשיעה בעבירה של גניבת שלושת הטלפונים, שנגנבו באותו היום בו נמצאו בתיקה של הנאשמת.

באשר לטענת ההגנה לפיה המתלוננת באישום השני טענה כי לכאורה היא הגיעה לשוק לאחר שהנאשמת עוכבה, ומשכך בלתי אפשרי שהנאשמת היא זו אשר גנבה את הטלפון הנ"ל, הדעת נותנת כי המתלוננת טעתה באשר לשעה בה היא הגיעה לשוק, שהרי בפועל הטלפון שנגנב לה נמצא בחזקת הנאשמת.

באשר לטענת ההגנה לפיה נפגמו זכויותיה של הנאשמת, בשים לב לכך שהליך העיכוב היה בלתי חוקי כמו גם החיפוש היה לא חוקי ומשכך יש לפסול את תוצרי החיפוש, אין בידי לקבל הטענה והעתירה, ואבהיר.

אני מסכימה עם טענת ההגנה לפיה היה על השוטר שניידר לפעול על פי נוהל העיכוב המפורט בסעיף 72 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) ועל פי הוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה. היה על השוטר להזדהות בפני החשודה, הן על פי הוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) והן על פי סעיף 5א לפקודת המשטרה.

שוטר העוצר אדם חייב להזדהות בפניו כשוטר ולהודיעו על דבר מעצרו ולהסביר לו את סיבת מעצרו.

השוטר שניידר לא הזדהה בפני החשודה בציון שמו, או כינויו, והיותו שוטר, ולא אמר לה את העילה בגינה היא עוכבה ובהמשך נעצרה, וכן לא אמר לה את זכויותיה, קרי, זכות ההיוועצות וזכות השתיקה.

דא עקא, לשוטר שניידר היה יסוד סביר להניח כי הנאשמת עברה עבירה או עומדת לעבור עבירה. השוטר שניידר זיהה את החשודה בשטח לאחר שהבחין במספר סרטונים בהם צפה שהיא מבצעת עבירות גניבה.

עת הבחין בחשודה, החשודה לבשה את אותם הבגדים אשר לבשה שבוע לפני כן בעת שביצעה את הגניבה מגב' לוצקי, ארוע שתועד בסרטון.

השוטר זיהה את הנאשמת כ"גנבת" מהסרטונים.

השוטר שניידר פנה אל הנאשמת ושאל אותה לשמה, הנאשמת לא מסרה את שמה, נהפוך הוא, היא ניסתה לעזוב את המקום (עמ' 43). השוטר שניידר חסם את דרכה של החשודה באופן שנעמד לפניו ובהמשך אף כבל את ידה.

שוטר רשאי לעכב אדם כאשר יש לו יסוד סביר לחשד שהאדם עבר עבירה או אמור לעבור עבירה, בנסיבות סעיף 67 לחוק.

במקרה הנדון אין ספק שהיה קיים יסוד לחשד סביר לאור הסרטונים בהם נצפתה הנאשמת מבצעת עבירות, שהנאשמת עברה או אמורה לעבור עבירת גניבה, עבירה בת מעצר.

השוטר שאלה לשמה והחשודה לא מסרה את שמה, משכך לא היה זיהוי מספיק.

לציון כי השוטר שניידר לא חקר את הנאשמת במקום בו עיכב אותה, במקום נשאלה רק לשמה ולא השיבה (עמ' 50 שורות 21 - 22).

עוד לציון כי החיפוש בתיקה של הנאשמת נערך בנקודת המשטרה, והשוטר שניידר רשם את תכולת התיק, לרבות את סכומי הכסף שנתפסו בתיק, כפי שעולה מהמזכרים ת/5 ו-ת/6.

בנסיבות המקרה הנדון ניתן היה לבצע את החיפוש בתיקה של הנאשמת בהתאם להוראת סעיף 22 לפסד"פ ובהתאם להוראות סעיף 5 לפקודת המשטרה (ראו עמ' 594 ועמ' 595 בספרו של כב' השופט קדמי, על סדר הדין בפלילים,

חלק ראשון ב', מהדורה תשס"ח-2008).

באשר לתכולת התיק בנקודת המשטרה מסרה הנאשמת כי מצאה טלפון אחד על הבסטה ואחד שלה, ואת גרסתה המלאה לגבי הטלפונים מסרה בחקירתה במשטרה לאחר שהוזהרה ולאחר שניתנה לה זכות ההיוועצות, כפי העולה מהאמרה ת/11, הנאשמת לא הודתה בעבירת הגניבה וטענה כי מצאה את הטלפונים (ת/11 גליון 3, שורות 62 - 63).

על פי ההלכה הפסוקה לא כל פגיעה בזכויות הנאשם גורמת לפסילת הראיה.

ב"כ הנאשם הפנה לפסק הדין בעניין ע"פ 28090-02-15 **מדינת ישראל נ' אדרי** (15.05.16), ועתר לפסול את הראיה כפי שנפסלה במקרהו של אדרי.

אכן בנסיבות מסוימות ניתן לפסול ראיה, כאשר מדובר בהפרות מצטברות של הוראות החוק, העולות כדי פגיעה ממשית בזכויות מהותיות של הנאשם, באיזון הכולל של האינטרסים הנוגדים, ועל מנת לשמור על זכויות הפרט וזכויות החשודים למול הנזק שעלול להיגרם כתוצאה מפסילת הראיה. במקרה שם, בעניינו של אדרי, נפסלה הראיה. שם תושאל המשיב במקום, מסר גרסה מבלי שהודעו לו זכויותיו, גרסה מפלילה, והקשר בין הפרת הזכויות הניב את הראיה.

לא כך במקרה הנדון.

עסקין בראיות חפציות שיכולות לעמוד בפני עצמן.

לשוטר שניידר היה יסוד סביר להניח שהנאשמת עברה עבירות או עומדת לעבור עבירות, ומשכך היתה סמכות לשוטר מכח סעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי לבצע חיפוש ואף לתפוס את החפצים שנמצאו בחיפוש.

סמכות זו היתה קיימת בנסיבות האמורות גם מכח סעיף 5 לפקודת המשטרה. שוטר רשאי להשתמש בסמכותו אגב מעשיו, לעשות חיפוש בכליו ובגופו של העצור (ראו כב' השופט קדמי "על סדר הדין הפלילי" הליכים שלפני משפט, חלק ראשון ב', תשס"ח-2008 עמ' 592-595). במקרה הנדון מדובר במעוכבת ולא נערך חיפוש בגופה. נערך חיפוש בארנקה לאחר שהובאה לנקודת המשטרה, בשלב בו כבר ידעה שהמעכב הוא שוטר.

הגם שהתנהלות השוטר שניידר לא היתה תקינה, והוא לא התנהג כיאות, הוא לא הודיע את סיבת המעצר, לא מסר את פרטיו, לא הזדהה בפניה, ולא נטען כי היה הסבר כלשהו להשהיית ההזדהות והשהיית מסירת סיבת המעצר. כמו כן לא ברור מדוע מיד בעת שהגיע השוטר הנוסף דובר ערבית, לא הבהיר השוטר שניידר לעצורה זכויותיה ואת הסיבה לעיכובה. עם זאת, לא עלה מחומר הראיות כי בטרם נגבו אמרותיה של הנאשמת, היא נחקרה תחקור ראשוני בשטח. נהפוך הוא, כאמור לעיל הנאשמת נתבקשה להזדהות ותו לא, והגם שבשטח לא נמסרו לנאשמת זכויותיה והיא לא הוזהרה, הנאשמת בפועל לא הפלילה את עצמה בשלב הנ"ל בטרם הוסברו לה זכויותיה בתחנת המשטרה, ולא מסרה גרסה למעט העובדה שטענה שמצאה שני טלפונים או אחד, וזאת בטרם הוזהרה והתייעצה עם עו"ד.

לאחר ששקלתי את כל הנדרש, לא מצאתי כי יש מקום לפסול את תוצרי החיפוש ולהתעלם מהראיות חרף התנהלותו של השוטר שניידר **"אף אם המשטרה לא פעלה כיאות בעניינים האמורים... אין בכך ... כדי להביא להתעלמות מהתשתית הראייתית הקושרת בין המערער לבין זהות תוקפה של המתלוננת..."** (ראו כב' השופט קדמי, על סדר

הדין בפלילים, חלק ראשון א', שם בעמ' 76).

בפועל לא נגרם לנאשמת נזק מהתנהלות המשטרה. מעבר לאמור, השכל הישר מורה כי בנסיבות בהן השוטר שניידר שמר שהנאשמת לא תעלים ראיות מהתיק, כפי שהעיד, גם אם היה מתבצע חיפוש בהמשך, בתחנת המשטרה, ורק לאחר שהוזהרה כדין, ורק לאחר שהוסברו לה כל זכויותיה והוסבר החשד נגדה, המוצגים שנתפסו בחיפוש, היו נתפסים בשלב יותר מאוחר, כעבור פרק זמן קצר, בתחנת המשטרה.

הראיות החפציות היו ונותרו אותן ראיות חפציות.

ראיות חפציות שיש להן קיום עצמאי ללא כל קשר לפגמים שנפלו בהתנהלותו של השוטר שניידר עובר לחיפוש.

מדובר בראיות שהיו נתפסות על ידי המשטרה גם אם השוטר שניידר היה פועל לפי הנהלים של מעצר ומציג עצמו בפני החשודה ומזהירה ומבהיר לה את עילת העיכוב, משכך גם אם נפלו פגמים בעיכוב, אין הכרח כי הראיות שנתפסו תפסלנה, ויש לבחון בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בפסקי הדין יששכרוב ובן חיים, אם הפגמים מצדיקים את פסילת הראיה, לאור הארועים הנוספים שבאו לאחר השגת הראיה.

בבחינת הפגמים שנפלו על פי מבחני ההלכה הפסוקה, לא מצאתי בנסיבות המקרה הנדון, שהפגמים שנפלו בעיכוב, קרי, העובדה שהשוטר לא זיהה את עצמו ולא מסר לחשודה את העילה בגינה היא עוכבה ונעצרה, ולא מסר לה את זכויותיה, כי בפגמים אלה יש השפעת יתר על הראיות שנמצאו.

הגם שלא הוסברו לנאשמת זכויותיה בשטח, כאמור, לא נגבתה מהנאשמת הודעה במקום עיכובה בטרם הוזהרה.

יתר על כן גם באמרתה הראשונה במשטרה לאחר שהוסברו לה זכויותיה ולאחר שהיא התעצה עם עו"ד לא הודתה הנאשמת במיוחס לה. רק בחקירה השניה הודתה הנאשמת במיוחס לה, הודעה שאינה מלאה.

לפיכך, אני סבורה כי יש לדחות את הטענה לפיה בשל הדרך בה התנהל השוטר והדרך בה בוצע החיפוש בתיקה של הנאשמת, ובשל הפגמים שנפלו בעיכובה, הופרו זכויותיה באופן שמצדיק את פסילת הראיה.

לא מצאתי כי נפגעו זכויותיה של הנאשמת באופן שיש לפסול את הראיות החפציות, את הטלפונים.

משנמצאו הטלפונים בחזקת הנאשמת וכאמור לא עלה בידיה לסתור את החזקה התכופה, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי הנאשמת עברה העבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי.

באשר לאישומים החמישי והשישי, הנאשמת ידעה כי נגנבו 200 ₪ מארנקה של הגב' לוסקי. אלמלא גנבה הנאשמת את הארנק לא היתה יודעת מהו סכום הכסף שנגנב.

משמע, הנאשמת ידעה פרטים המסבכים אותה בביצוע העבירה.

מעבר לאמור, צפיתי בתקליטורים והנאשמת נצפית בבירור מבצעת את העבירות נשוא האישומים החמישי והשישי.

לאור כל האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עבירות הגניבה המיוחסות לנאשמת.

סוף דבר:

המאשימה הוכיחה את העבירות המיוחסות לנאשמת בכתב אישום על פי עובדות כתב האישום למעט את העבירה של כניסה לישראל שלא כדין, עבירה ממנה מצאתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

הכרעת הדין ניתנה ביום 15.11.17, כ"ו חשוון תשע"ח, במעמד הצדדים.

המסמך הופק ונחתם היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.